

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **HR PRO, s.r.o.**, se sídlem Mlýnská 326/13, Brno, zastoupeného JUDr. Martinem Svobodou, Ph.D., advokátem, se sídlem Vídeňská 1021/6, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2014, č. j. 3853/1.30/14-2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 20. 11. 2014, č. j. 3853/1.30/14-2 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Svobody, Ph.D., advokáta, se sídlem Vídeňská 1021/6, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 1. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 20. 11. 2014, č. j. 3853/1.30/14-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6179/9.30/14/14.3-RZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje ustanovení § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, když v měsících říjen a listopad 2012 na pracovištích společnosti AAA AUTO a.s., IČO 266 99 648, na pobočkách v Otrokovicích, Olomouci, Ostravě a Opavě, umožnil fyzickým osobám, 7 cizincům srbské státní příslušnosti (jejichž jmenný seznam je součástí prvostupňového rozhodnutí), výkon závislé práce, spočívající v přípravě vozidel k prodeji, bez povolení k zaměstnávání, čímž bylo porušeno ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti, přičemž za spáchaný delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.130.000 Kč a dále mu byla stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. S podanou žalobou požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, příp. když soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhuje žalobce *in eventum* upuštění od potrestání, případně snížení udělené pokuty.

[2] Krajský soud v Ostravě svým usnesením ze dne 29. 1. 2015, č. j. 22Ad 2/2015-15, postoupil věc Krajskému soudu v Brně.

[3] Zdejší soud svým usnesením ze dne 14. 8. 2015, č. j. 36Ad 6/2015-48, přiznal žalobě odkladný účinek.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť trvá na tom, že se vytýkaného správního deliktu nikdy nedopustil a také se domnívá, že řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, bylo nezákonné a došlo v něm ke zkrácení práv žalobce jako účastníka správního řízení. Žalobce v podané žalobě vymezuje okruh 6 žalobních námitek – nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů; nezákonné zahájení správního řízení; nezákonný výslech svědka a nezákonné provedení listinných důkazů, procesní pochybení správního orgánu a nevypořádání námitek uvedených v odvolání; neprovedení důkazů, zásah do práv žalobce, rozpor správního řízení se základními zásadami správního řízení a rozpor skutkových zjištění s materiální pravdou; okolnosti spolupráce se společností AAA AUTO a.s., a nezohlednění argumentace žalobce a konečně namítá nepřiměřenou výši udělené pokuty.

[5] Žalobce v podané žalobě zejména namítá tu skutečnost, že obsah kontrolního spisu neobsahuje byť jen jediný objektivní důkaz o tom, že by žalobce poskytl společnosti AAA AUTO a.s., jakéhokoli zaměstnance, který by nesplnil veškeré zákonné podmínky pro výkon závislé práce. Je, podle žalobce, zcela nedostatečné, pokud se správní orgán spoléhá pouze na prohlášení a poklady od samotné společnosti AAA AUTO a.s., která má zajisté zájem, aby zaměstnanci, kteří byli na jejím pracovišti, a kteří neměli patřičná povolení, nebyli spojováni s touto společností. Žalobce trvá na tom, že správní spis neobsahuje žádné důvody, natožpak důkazy, že 7 osob srbské státní příslušnosti mají nebo měly jakoukoliv spojitost s žalobcem – pokud společnost AAA AUTO a.s. měla na pracovišti občany Srbska či jiné cizince, jde to pouze k její tíži nebo k tíži jiné agentury, která je společnosti AAA AUTO a.s. poskytla. Nemůže to jít na vrub žalobce. Žalobce tedy zdůrazňuje, že žádný z podkladů předložených společností AAA AUTO a.s. do správního spisu neobsahuje jakoukoliv spojitost mezi žalobcem a uvedenými občany srbské národnosti.

[6] Žalobce dále namítá, že správní řízení bylo vůči němu zahájeno, aniž by k tomu byly dány jakékoliv důvody. Žalobce také namítá, že právnická osoba nemůže mít postavení svědka, a že provedení důkazu výsledkem společnosti AAA AUTO a.s. je právně i fakticky nemožné, a že právnickou osobu může zastupovat statutární orgán, tedy pro případ důkazu svědeckou výpověď by pak svědkem byla tato konkrétní osoba, a to pan J. T. Nicméně správní orgán I. stupně vyslechl pana J. S., který předložil plnou moc pro zastupování „svědka“ – společnosti AAA AUTO a.s. Takovýto postup je nezákonný. U výsledku pana S. pak nebylo umožněno, aby byl žalobce, případně jeho zástupce, přítomen, což opět způsobuje nezákonnost správních rozhodnutí. Žalobce pak dále namítá, že od počátku správního řízení správní orgán I. stupně veškeré jím předložené návrhy k provedení důkazů odmítl. Žalobce je přesvědčen, že provedení jím navrhovaných důkazů je jediným způsobem, jak se dobrat materiální pravdy. Žalobce pak závěrem doplňuje, že sice společnosti AAA AUTO a.s. poskytoval zaměstnance, ale převážně občany Slovenské republiky, a z těchto důvodů měla předmětná společnost podklady žalobce. Pro případ, že by soud neshledal důvodnost podané žaloby, navrhl žalobce prominutí udělené pokuty, případně její moderaci, a to z důvodu likvidačnosti udělené sankce.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 15. 5. 2015, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný shrnul průběh správního řízení v dané věci a uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný zdůraznil, že námitky, které žalobce v žalobě uvedl, jsou totožné s námitkami, které opakovaně uváděl v průběhu celého správního řízení, a jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně se s těmito námitkami žalobce řádně vypořádali a z tohoto důvodu žalovaný v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na rozhodnutí prvostupňové a také na obsah předložené spisové dokumentace. Žalovaný se poté ve svém vyjádření obsahově vypořádává s jednotlivými uplatněnými žalobními námitkami, přičemž zdůrazňuje, že postup správních orgánů v dané věci byl zcela zákonný, že bylo najisto postaveno, že žalobce spáchal vytýkaný správní delikt, že nedošlo k žádnému procesnímu pochybení v průběhu správního řízení, a že udělená sankce je

přiměřená vzhledem k rozsahu nelegální práce. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí podané žaloby.

[8] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 31. 8. 2015, setrval na podané žalobě, zopakoval žalobní námitky a dále rozvedl svou žalobní argumentaci k jednotlivým žalobním bodům, a setrval na svém žalobním petitu uvedeném v žalobě.

[9] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a bez jednání na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí.

[12] Ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. stanoví: *„Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“*

[13] Ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti stanoví: *„Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.“*

[14] Ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti stanoví: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“*

[15] Ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti stanoví: *„(1) Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

(2) Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území

České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

(3) Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, může být zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

(4) Povolení k zaměstnání nelze vydat nebo prodloužit v případě, že cizinec je držitelem zaměstnanecké karty, modré karty nebo držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem než zaměstnání, vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky; to neplatí, jde-li o držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, cizince, který může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván podle odstavce 2, nebo cizince uvedeného v § 95 až 97.“

[16] Podstata věci je založena na zodpovězení elementární otázky, zda se správním orgánům podařilo prokázat žalobci spáchání správního deliktu, tedy, že žalobce v měsících říjen a listopad 2012 na pracovištích společnosti AAA AUTO a.s., IČO 266 99 648, na pobočkách v Otrokovicích, Olomouci, Ostravě a Opavě, umožnil fyzickým osobám – 7 cizincům srbské státní příslušnosti (jejichž jmenný seznam je součástí prvostupňového rozhodnutí) – výkon nelegální práce. Žalobce popírá, že by jako agentura práce měl s těmito sedmi cizinci jakýkoliv vztah a zásadně popírá, že se správním orgánům podařilo prokázat spojitost mezi činností žalobce a těmito cizinci.

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135 [publikován ve Sbírce NSS pod č. 1338/2007 Sb.]: „*Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů.*“ Jednou ze základních zásad trestání (správního i trestního) je, že trestanému musí být vina bez rozumných pochybností prokázána (srov. za všechny např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 4 Tz 5/2009-I). Zdejší soud tedy musel prvotně ověřit, jestli se správním orgánům podařilo bez rozumných pochybností prokázat, že žalobce skutečně umožnil výkon nelegální práce 7 konkrétně určeným osobám – cizincům srbské státní příslušnosti, ve společnosti AAA AUTO a.s.

[18] Zdejší soud z předložené spisové dokumentace (zejm. kontrolního spisu sp. zn. 105/2013/9.71) ověřil, že se ve vztahu ke sporné otázce v něm nacházejí zejména následující listiny:

- „rámcová smlouva o dočasném přidělování zaměstnanců mezi žalobcem a společností AAA AUTO a.s. ze dne 17. 8. 2010“ => soud konstatuje, že z této listiny nikterak nevyplývá zaměstnávání 7 vymezených cizinců;
- několik listin označených jako „objednávka dočasného přidělení zaměstnance agentury práce“ mezi žalobcem a společností AAA AUTO a.s.; tato listina je

podepsána jak žalobcem, tak společností AAA AUTO a.s., ale obsahem těchto listin není seznam zaměstnanců => soud konstatuje, že z těchto listin nikterak nevyplývá zaměstnávání 7 vymezených cizinců;

- několik listin označených jako „jmenný seznam dočasně přidělených zaměstnanců“, kde jsou sice konkrétně uvedena jména jednotlivých 7 vymezených cizinců, ale tyto listiny jsou podepsány toliko „uživatel“ – společností AAA AUTO a.s. – ale u kolonky pro podpis „agentury práce“ – tedy žalobce – jakákoliv signatura, razítko či jiná identifikace žalobce absentuje => soud konstatuje, že z těchto listin sice vyplývá zaměstnávání 7 vymezených cizinců u společnosti AAA AUTO a.s., ale nikterak z těchto listin nevyplývá jakékoliv propojení 7 vymezených cizinců se žalobcem;
- listiny označené jako tzv. timesheety (tedy přehledy odpracovaných hodin) jednotlivých 7 vymezených cizinců, ale tyto listiny jsou opětovně podepsány toliko společností AAA AUTO a.s. => soud konstatuje, že z těchto listin sice vyplývá zaměstnávání 7 vymezených cizinců u společnosti AAA AUTO a.s., ale nikterak z těchto listin nevyplývá jakékoliv propojení 7 vymezených cizinců se žalobcem;
- faktury – daňové doklady – mezi společností AAA AUTO a.s. a žalobcem, kde je jako předmět plnění uvedeno „provedení prací příprava vozidel“, ale u těchto dokladů není uveden žádný jmenný seznam zaměstnanců, za které je tato služba fakturována => soud konstatuje, že z těchto listin nikterak nevyplývá zaměstnávání 7 vymezených cizinců;
- záznam o výsledku svědka – M. B. => soud konstatuje, že z tohoto důkazu jako z jediného vyplývá zaměstnávání jednoho z cizinců, a to pana M. B., který jednoznačně uvedl, že pracuje sice pro společnost AAA AUTO a.s., ale přes žalobce jako agenturu práce, a že jej na pracoviště dovezl pan D. (zástupce žalobce). Dále však uvedl, že ostatní pracovníky jmenovitě nezná. Touto listinou sice správní orgány prokázaly propojení jednoho ze 7 vymezených cizinců se žalobcem, u dalších šesti však stále toto propojení prokázáno nebylo.
- protokol o výsledku svědka – společností AAA AUTO a.s. => soud konstatuje, že i z toho protokolu je zřejmé toliko to, že jediným jmenovitě uvedeným zaměstnancem, který byl ztotožněn jako údajný zaměstnanec žalobce, je pan M. B.; nicméně z této výpovědi nikterak nevyplývá zaměstnávání 6 dalších vymezených cizinců a už vůbec z ní nevyplývá jakékoliv propojení všech 7 vymezených cizinců se žalobcem. Nadto soud k tomuto výsledku svědka dodává, že i právě společnost AAA AUTO a.s. může být v dané věci ovlivněna tím, že právě u ní byl výkon nelegální práce 7 vymezených cizinců odhalen, tudíž její vysvětlení skutkových okolností daného případu může být determinován touto fakticitou.

[19] Správní orgány opřely svá rozhodnutí pouze o kontrolní zjištění obsažené v kontrolním spise a dále o výše vymezené listinné důkazy. Tyto důkazy však podle právního názoru zdejšího soudu nelze považovat za dostatečné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházeli zejména z obsahu listin (na těch klíčových však absentuje jakákoliv signatura žalobce) a z výsledku zástupce

společnosti AAA AUTO a.s. Pro tyto skutečnosti dospěl žalovaný (a správní orgán I. stupně) k závěru, že 7 vymezených cizinců srbské státní příslušnosti byli zaměstnanci žalobce, které je jako agentura práce dočasně přidělil k výkonu práce ve společnosti AAA AUTO a.s. Žalovaný však přesvědčivě nevyvrátil námitky žalobce, že výše uvedení cizinci nejsou jeho zaměstnanci, ale jde buď přímo o zaměstnance společnosti AAA AUTO a.s., případně o zaměstnance někoho úplně jiného (třetí osoby). Správní orgán I. stupně byl povinen v souladu s ustanovením § 50 a násl. správního řádu opatřit si potřebné podklady ke zjištění, kdo je skutečně zaměstnavatelem v rozhodnutí jmenovaných cizinců, kterým nebylo uděleno povolení k zaměstnání, a to zvláště za situace, kdy ze shromážděných písemných podkladů, jak soud uvedl výše, takovéto zjištění dovodit nelze. Za tím účelem bylo třeba vyslechnout zejména tyto cizince, zjistit, kdo je přijímal do pracovního poměru, kdo jim vyplácí mzdu, jak jsou dopravováni na pracoviště, kdo jim zajišťuje ochranné pomůcky atd. Toto bylo fakticky učiněno jen u pana M. B., u kterého soud jako u jediného z uvedených zaměstnanců byl schopen dovodit propojení se žalobcem. Jak bylo výše uvedeno, postup správního orgánu I. i II. stupně nelze tedy považovat za dostatečný pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a zjištění nade vší pochybnost, že subjektem, který porušil ustanovení výše citovaná ustanovení zákona o zaměstnanosti, je žalobce, nikoli společnost AAA AUTO a.s., případně někdo úplně jiný.

[20] V dané věci tedy ve správním řízení nepostupoval správní orgán I. stupně ani žalovaný v souladu s výše uvedeným ustanovením správního řádu. Dále bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, které stanoví, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V dané věci nebyl podle přesvědčení zdejšího soudu zjištěn skutkový stav dostatečně. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 6 A 65/2000-34: „*Zásadním doplněním skutkového stavu, díky jehož potřebě správní soud může zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., jsou i rozsáhlejší svědecké výsledky, jimiž je třeba pro rozhodnutí o správním deliktu prokázat okolnosti zaměstnávání cizinců, identitu jejich zaměstnavatelů a vzájemný právní vztah právnických osob při tomto zaměstnávání.*“ S ohledem na tento závěr soudu by bylo posouzení dalších žalobních námitek nadbytečné a předčasné, jelikož správní orgány musí nejprve prokázat samotný vztah žalobce k uvedeným cizincům, jako elementární předpoklad možnosti spáchání uvedeného správního deliktu.

V. Shrnutí a náklady řízení

[21] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro vady řízení proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje rozsáhlé doplnění, a proto napadené rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zdejší soud bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem (srov. ustanovení § 35 odst. 2 s.ř.s.), tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH (právní zástupce žalobce je plátcem DPH), a dále pak zaplacené soudní poplatky ve výši 4.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 16.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu